

Η ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ

Ευθυμιοπούλου Ευθυμία¹, Μπουγέα Αναστασία², Λάβδας Κωνσταντίνος³

¹ Υποψήφια Διδάκτωρ στο Τμήμα Διεθνών, Ευρωπαϊκών και Περιφερειακών σπουδών, Πάντειο Πανεπιστήμιο, Αθήνα

² Μεταδιδάκτωρ, Α' Πανεπιστημιακή Νευρολογική Κλινική, Αιγινήτειο νοσοκομείο, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αθήνα

³ Καθηγητής - Διευθυντής στο Πρόγραμμα Διεθνείς και Στρατηγικές σχέσεις του τμήματος Διεθνών, Ευρωπαϊκών και Περιφερειακών σπουδών, Πάντειο Πανεπιστήμιο, Αθήνα

Εισαγωγή

Οι πρόσφυγες συνιστούν έτσι κι αλλιώς μια ευάλωτη κοινωνική ομάδα, ενώ βρίσκονται συνεχώς σε διαδικασίες αναζήτησης ασύλου και ένταξης σε μια νέα χώρα (Kuy et al., 2020). Η διαταραχή μετατραυματικού στρες (PTSD) είναι συχνή μεταξύ των προσφύγων, με επιπολασμό έως και 31% για πολλά χρόνια μετά τη μετανάστευση (Blackmore et al., 2020). Ο επιπολασμός της κατάθλιψης έως και 31% και του άγχους έως και 11% μεταξύ των προσφύγων, με το άγχος να αυξάνεται ιδιαίτερα αμέσως μετά τη μετανάστευση (Blackmore et al., 2020). Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου αναγνωρίζει τον αυξημένο κίνδυνο ψυχικών διαταραχών μεταξύ των ASR στον «Οδηγό για την υγεία των μεταναστών», ο οποίος υπολόγισε αυξημένο κίνδυνο 5-10% για ψυχικές διαταραχές, συμπεριλαμβανομένης της κατάθλιψης, του άγχους και του PTSD. Η χρηματοδοτούμενη από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή καθοδήγηση του ΠΟΥ για την προαγωγή της ψυχικής υγείας και τη φροντίδα των προσφύγων υποστηρίζει οκτώ τομείς δράσης προτεραιότητας, όπως εκείνον της παροχής διερμηνέων εντός των υπηρεσιών, των σαφέστερων κατευθυντήριων γραμμών σχετικά με τα δικαιώματα υγειονομικής περίθαλψης με πρόσφυγες, της επαρκούς εκπαίδευσης του προσωπικού ψυχικής υγείας για εργασία με ευάλωτες ομάδες, καθώς και της περαιτέρω μακροπρόθεσμης έρευνας και evidence-based αξιολόγησης των υπηρεσιών.

Λόγω της συνθήκης αυτής, κατά την περίοδο διαχείρισης και αντιμετώπισης του COVID-19, οι πρόσφυγες ζουν σε συνθήκες οι οποίες αυξάνουν δυσανάλογα τον κίνδυνο μετάδοσης, καθώς αντιμετωπίζουν εμπό-

δια όπως η φτώχεια, η διαμονή τους σε πυκνοκατοικημένους χώρους, μη προστατευόμενα υγειονομικά εργασιακά περιβάλλοντα (Dempster et al., 2020), μα και αδυναμία πρόσβασης στις πρωτοβάθμιες υγειονομικές υπηρεσίες περίθαλψης και ψυχικής υγείας (Greenaway et al., 2020· Chen et al., 2020· Orcutt et al., 2020). Επίσης, το κοινωνικό στίγμα που σχετίζεται με τον COVID-19, οι διακρίσεις σε βάρος αυτών των ομάδων από την κοινωνία, ο φόβος απομόνωσής τους σε καραντίνες και του διαχωρισμού τους από τις οικογένειές τους, αυξάνει τη δυσπιστία τους στις υγειονομικές αρχές (Alemi et al., 2020· Rubin et al., 2020) και ενθαρρύνει την απόκρυψη της νόσου (Hønring, 16/03/2020), με αποτέλεσμα τη μη συμμόρφωσή τους στην ανίχνευση και τη θεραπεία τους (Sarah et al., 2020) και, κατ' επέκταση, την εξάπλωση του COVID-19 στην κοινότητα.

Η πανδημία COVID-19, επιπλέον, έχει επιβαρύνει την οικονομία των κυβερνήσεων, με αποτέλεσμα να παρουσιάζονται ελλείψεις στη χρηματοδότηση των μη-κυβερνητικών οργανώσεων και των ανθρωπιστικών υπηρεσιών και, έτσι, οι υγειονομικές ανάγκες των προσφύγων έχουν παραμεληθεί στο πλαίσιο των παγκόσμιων πολιτικών υγειονομικής περίθαλψης (Fabio et al., 2019). Με αφορμή τον περιορισμό της εξάπλωσης του Covid-19, ενισχύθηκαν ξενοφοβικές, νομικά αμφίβολες, και, εν γένει, σκληρές πολιτικές έναντι των προσφύγων και των μεταναστών, όπως η αυξημένη προστασία των εθνικών συνόρων, η διάβρωση προγραμμάτων επανεγκατάστασης ασύλου και η ελλιπής προστασία ασύλου των αιτούντων που βρίσκονται υπό κράτηση (Evans, 23/03/2020· Kluge et al., 2020).

Σκοπός της παρούσας συστηματικής ανασκόπησης είναι η εξέταση των κυβερνητικών πολιτικών υγείας για την περίθαλψη των προσφύγων και των αιτούντων άσυλο, την πρόσβαση τους στις πρωτοβάθμιες υπηρεσίες ψυχικής υγείας, αλλά και οι στρατηγικές και τα έκτακτα μέτρα που εφαρμόστηκαν στον τομέα της υγείας, σε παγκόσμιο επίπεδο, κατά την πανδημία Covid-19, καθώς μελέτες αναφέρουν ήδη την ανεξέλεγκτη εξάπλωση Covid-19 σε δομές προσφύγων, ενισχύοντας το κοινωνικό στίγμα και επιβαρύνοντας την ψυχική υγεία αυτών.

Αποτελέσματα

Οι κυβερνητικές αντιδράσεις απέτυχαν σε μεγάλο βαθμό να υπερνικήσουν τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες κατά την πρόσβαση σε υγειονομικές υπηρεσίες. Σε κράτη είτε υψηλού είτε χαμηλού εισοδήματος οι κυβερνήσεις και τα αντίστοιχα Υπουργεία Υγείας τους, δυσκολεύτηκαν

να εξασφαλίσουν ίση πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας για τους πρόσφυγες και να διαθέσουν την επαρκή ενημέρωση για τη λήψη μέτρων κατά του Covid-19 (Zhang et al., 2021· Endale et al., 2020), γεγονός που προκάλεσε ψυχική εξουθένωση και ενίσχυσε το κοινωνικό στίγμα ως προς την ευπαθή αυτή ομάδα.

Ειδικότερα, όσον αφορά τα θετικά κυβερνητικά μέτρα που αναφέρονται στη βιβλιογραφία, στην Πορτογαλία η κυβέρνηση κατοχύρωσε για τους πρόσφυγες και μετανάστες προσωρινά δικαιώματα υπηκοότητας, ώστε να υποβοηθήσει την πρόσβασή τους σε υπηρεσίες υγειονομικής περίθαλψης και ψυχικής υγείας (Mukumbang et al., 2020). Στο Ηνωμένο Βασίλειο, η κυβέρνηση έλαβε έκτακτο μέτρο λόγω πανδημίας, αναλαμβάνοντας να παράσχει χώρους διαμονής για απορριφθέντες αιτούντες άσυλο, ενώ στην Ταϊλάνδη, σε μετανάστες και πρόσφυγες προσφέρθηκαν δωρεάν προγράμματα θεραπείας Covid-19 (Shadmi et al., 2020), δεδομένο που ενδυνάμωσε την εμπιστοσύνη τους και μετρίασε τον φόβο τους, μειώνοντας τα αρνητικά συναισθήματα και τα αισθήματα άγχους και μελαγχολίας.

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ απέτυχε να κοινωνήσει επαρκείς πληροφορίες σχετικά με τη διάδοση του Covid-19 σε όλα τα κέντρα διαμονής προσφύγων (Grant et al., 2020) και πολλά νοσοκομεία της δε χρησιμοποίησαν σαν επικοινωνιακή πολιτική τους διερμηνείς (Sarah et al., 2020), όταν μιλούσαν με τους ασθενείς και τις οικογένειές τους, καθιστώντας, έτσι, τη γλώσσα ένα ακόμη εμπόδιο για την πρόσβαση τους στις υγειονομικές υπηρεσίες (Hargreaves et al., 2020) και την αναζήτηση ψυχολογικής βοήθειας.

Στον Καναδά, σημαντικό ρόλο στην εκπαίδευση των προσφύγων για τη λήψη μέτρων Covid-19 και τη διασφάλιση της ψυχικής υγείας παίζουν τα γραφεία επανεγκατάστασης (Jozaghi et al., 2020), τα οποία, όμως, δεν εφάρμοσαν συγκεκριμένη προσφυγική προσέγγιση για την επιτυχή εποπτεία του συστήματος υγείας με στόχο την εύκολη πρόσβαση των προσφύγων στην υγειονομική περίθαλψη (Clarke et al., 2021). Ένα ακόμη εμπόδιο αποτέλεσαν οι υπηρεσίες τηλε-υγείας, καθώς οι πρόσφυγες δεν ήταν εξοικειωμένοι με το μέσο αυτό, ώστε να αναζητήσουν ψυχιατρική περίθαλψη (Clarke et al., 2021).

Η γερμανική κυβέρνηση ανταποκρίθηκε στην πανδημία του Covid-19 ακολουθώντας τις περισσότερες από τις κατευθυντήριες γραμμές πρόληψης που στοχεύουν στην ευρύτερη κοινότητα, σύμφωνα με τον ΠΟΥ και το Ινστιτούτο Robert Koch (RKI) (Tallarek et al., 2020). Ταυτόχρονα, υπάρχει κριτική για τις πολιτικές υγείας ως προς τον χειρισμό του Covid-19

στις περιθωριοποιημένες ομάδες, όπως αιτούντες άσυλο και πρόσφυγες (Marie et al., 2020). Στο εθνικό σχέδιο για τον Covid-19, οι ομάδες αυτές δεν καλύπτονταν σχεδόν καθόλου, υπό την έννοια της ύπαρξης «μη συμμόρφωσης» ως προς τα μέτρα, λόγω πολιτισμικών διαφορών. Η έλλειψη προσαρμοσμένων στους αιτούντες άσυλο και πρόσφυγες μέτρων πρόληψης, ιδίως σε συλλογικά καταλύματα, είναι κατακριτέα (Tallarek et al., 2020). Τα συνωστισμένα καταλύματα όπου διαμένουν οι πρόσφυγες στη Γερμανία, διευκολύνουν τη διασπορά του COVID-19 και εμποδίζουν την εφαρμογή στρατηγικών πρόληψης (Marie et al., 2020). Για τον λόγο αυτό, προτάθηκε στην κυβέρνηση τα συλλογικά καταλύματα να παραμείνουν κλειστά, τα άτομα να επιτρέπεται να μετακινούνται σε αποκεντρωμένες εγκαταστάσεις και να έχουν πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας και ψυχικής υγείας. Εισηγήσεις, ωστόσο, που δεν εφάρμοσε η γερμανική κυβέρνηση.

Στη Σουηδία, οι πρόσφυγες έχουν, επίσης, δύσκολη πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη. Σημειώνεται ότι το ποσοστό των μη ικανοποιημένων αναγκών υγειονομικής περίθαλψης για τις περιθωριοποιημένες ομάδες αγγίζει το 30 και, σε ορισμένες περιπτώσεις, το 70% σε μελέτες (Mangrio et al., 2020). Η περιορισμένη πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη οφείλεται σε διοικητικά, νομικά, οικονομικά ή γλωσσικά εμπόδια (Mangrio et al., 2020). Η διαμονή των προσφύγων σε πολυσύχναστες περιοχές στη Στοκχόλμη της Σουηδίας, η αυστηρή πολιτική ελέγχου μετεγκατάστασης που τους αναγκάζει τακτικά να αλλάζουν διεύθυνση για να αποφύγουν τον κίνδυνο απέλασης, τα γλωσσικά εμπόδια, καθώς οι προσφερόμενες πληροφορίες σχετικά με την εφαρμογή πολιτικών υγείας αντιμετώπισης του Covid-19 δεν είναι μεταφρασμένες, όπως, επίσης, και η χρήση περίπλοκων τεχνολογιών για κρατήσεις ραντεβού υγειονομικής περίθαλψης (Mangrio et al., 2020), αποδεικνύουν ότι οι κυβερνητικές πολιτικές που εφαρμοστήκαν για την αντιμετώπιση του Covid-19, δεν ήταν επιτυχημένες ως προς τις περιθωριοποιημένες ομάδες. Μάλιστα, ένα μεγάλο ποσοστό προσφύγων από τη Σομαλία και την Ερυθραία πέθανε στη Σουηδία εξαιτίας του Covid-19 (Valeriani et al., 2020), με αποτέλεσμα οι οικογένειες αυτών να βυθιστούν στο πένθος και να χρειαστούν ψυχοκοινωνική υποστήριξη.

Στις χώρες χαμηλού εισοδήματος, οι κυβερνήσεις απέτυχαν ακόμη πιο πολύ στην παροχή εύκολης πρόσβασης των προσφύγων στις υγειονομικές υπηρεσίες. Στην Τουρκία, το Ιράν, την Κένυα και την Ουγκάντα, πολλοί πρόσφυγες δεν έχουν καθόλου πρόσβαση στην ενημέρωση σχετικά με τον Covid-19 (Barua, 2020). Στη Βραζιλία, οι πρόσφυγες έρχονται αντιμέτωποι με τις κυβερνητικές αποφάσεις διακοπής της μετανάστευσης και ανα-

στολής διαδικασιών πολιτογράφησης, σε συνδυασμό με την απομόνωση τους από το σύστημα υγειονομικής περίθαλψης (Martuscelli, 2020). Ένα σημαντικό εμπόδιο στην πρόληψη και θεραπεία του Covid-19 είναι το κοινωνικό στίγμα (Rubin, 2020), σε χώρες όπως το Ιράκ, όπου οι πρόσφυγες, πέραν της περιορισμένης πρόσβασης στην υγειονομική περίθαλψη, αποφεύγουν να κάνουν τεστ για τον Covid-19 ή ακόμη και θεραπεία, φοβούμενοι την απέλαση.

Στο Μπαγκλαντές, που φιλοξενεί πάνω από 600.000 πρόσφυγες Ροχίνγκια, ένα ξέσπασμα κρουσμάτων, μπορεί να εξαντλήσει το σύστημα υγείας (Subbaraman, 2020· Banik et al., 2020). Επιπλέον, η πλειοψηφία των Ροχίνγκια προσφύγων δε λαμβάνει κατάλληλη ενημέρωση από την πολιτεία σχετικά με τα συμπτώματα, τον τρόπο μετάδοσής του, τον SARS-CoV-2 και, γενικά, δε γνωρίζει καθόλου τα βασικά προληπτικά μέτρα (Robert, 2020).

Οι οργανισμοί προσπαθούν να συνεργαστούν με την κυβέρνηση του Μπαγκλαντές για να αυξήσουν τη βοήθεια στους πρόσφυγες των Ροχίνγκια, χωρίς όμως κάποιο αποτέλεσμα (Kamrujjaman et al., 2021). Επιπλέον, λόγω ελλείψεων εξοπλισμού ατομικής προστασίας και άλλου ιατρικού εξοπλισμού, υγειονομικής περίθαλψης και ανεπαρκών υπηρεσιών υγείας και εγκαταστάσεων, οι πρόσφυγες διατρέχουν εξαιρετικά υψηλό κίνδυνο μόλυνσης από τον Covid-19 (Robert, 2020).

Στο Ιράν, η κυβέρνηση ασφαλίζει τους πρόσφυγες με 2 τρόπους: την κοινωνική ασφάλιση (που δίνει η ίδια η κυβέρνηση προς τους πρόσφυγες), όπως παρέχεται για τους Ιρανούς, αλλά και μια ειδική ασφάλιση υγείας για τους πρόσφυγες με κάρτες ασύλου (Salmanil, 2020). Από αυτήν την άποψη, προσφέρεται μια σημαντική διευκόλυνση για την πρόσβαση σε υγειονομικές υπηρεσίες, όπως έχουν οι Αφγανοί υπήκοοι.

Συζήτηση

Από τα αποτελέσματα, προκύπτει αρχικά ότι οι ανάγκες υγειονομικής περίθαλψης των προσφύγων που ζουν σε συνωστισμένες δομές, τόσο σε κράτη υψηλού όσο και χαμηλού εισοδήματος, έχουν αγνοηθεί σε μεγάλο βαθμό. Επιπροσθέτως, είναι σαφές ότι οι κυβερνήσεις απέτυχαν να αντιμετωπίσουν τις ιδιαίτερες προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες όσον αφορά την πρόσβασή τους σε υπηρεσίες υγείας και παραμέλησαν την ενίσχυση της ψυχικής υγείας, η οποία επιδεινώθηκε λόγω άγχους, εξαιτίας της πανδημίας και του εγκλεισμού. Οι πρόσφυγες σπάνια λαμβάνονται υπόψη στη λήψη πολιτικών αποφάσεων ή αξιοποιούνται ως συμμε-

τέχοντες σχετικά με τις στρατηγικές αντιμετώπισης της πανδημίας, δεδομένο που ενισχύει το κοινωνικό στίγμα. Η ανασκόπηση αυτή, στοχεύει στο να αναδείξει τη δυσκολία, την οποία καλούνται να υπερβούν οι πρόσφυγες κατά τη διεκδίκηση της πρόσβασης στην υγειονομική περίθαλψη και στην ψυχοκοινωνική υποστήριξη. Καταθέτουμε προτάσεις για τη λήψη μέτρων, ώστε να αποκτήσουν τα ίδια δικαιώματα στην ιατροφαρμακευτική φροντίδα με τα υπόλοιπα μέλη των χωρών, ενισχύοντας την αυτοπεποίθησή τους και βελτιώνοντας την ποιότητα της ζωής τους. Επίσης, μέσω της παρούσας μελέτης, επιθυμούμε να ευαισθητοποιηθούν οι ρυθμιστικές αρχές και οι φορείς επιβολής της πολιτικής για την εξάλειψη των διοικητικών, νομικών και οικονομικών εμποδίων, τα οποία πρέπει να υπερπηδήσουν οι πρόσφυγες, ώστε να μην αντιμετωπίζονται ως περιθωριοποιημένες ομάδες από την κυβέρνηση, αλλά να έχουν ίση πρόσβαση στις υγειονομικές υπηρεσίες κατά την πανδημία Covid-19 και, ταυτόχρονα, να επανεξεταστούν οι πολιτικές δημόσιας υγείας, με στόχο την κατάρριψη του κοινωνικού στίγματος και την υποστήριξη της ψυχικής τους υγείας.

Σύμφωνα με τη βιβλιογραφία, οι περιορισμοί στις υπηρεσίες υγείας περιλαμβάνουν για τους πρόσφυγες γλωσσικά εμπόδια, όπως την απουσία μετάφρασης σημαντικών πληροφοριών όσον αφορά τα μέτρα πρόληψης, αλλά και τα υγειονομικά πρωτόκολλα στη γλώσσα τους, το κοινωνικό στίγμα, τον φόβο αυστηρών κυρώσεων, την ελλιπή παιδεία τους για την υγεία, τη δυσπιστία τους για το σύστημα υγείας και την απουσία συμμετοχής τους στην ανάπτυξη στρατηγικών κατά του Covid-19 (Dempster et al., 2020· Alemi et al., 2020· Chen et al., 2020· Rubin et al., 2020). Ειδικότερα, υπογραμμίζεται θετικά η προσφορά των προσφύγων στην κοινότητα τους ως εκπαιδευμένων ιατρών και ως συντονιστών της κοινότητας, για την καλύτερη αντιμετώπιση της πανδημίας (Grant, 2020) και την πρόοδο σχετικά με την πρόσβαση στις υπηρεσίες ψυχικής υγείας. Επιπλέον, η ενθάρρυνση των τοπικών ηγετών των κοινοτήτων, θα συμβάλει στην εξάλειψη των φόβων, των παρανοήσεων και του στίγματος που σχετίζεται με το Covid-19, ενώ αποτελεί σήμερα εμπόδιο για την εφαρμογή προληπτικών μέτρων και αναζήτηση θεραπείας μεταξύ των προσφύγων.

Κατόπιν της βιβλιογραφικής ανασκόπησης και της επισήμανσης των κυβερνητικών αδυναμιών ως προς την αντιμετώπιση της πανδημίας στις κοινότητες των προσφύγων, επιχειρούμε να συστήσουμε πολιτικές που μπορούν να εφαρμοστούν. Αρχικά, η βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και στέγασης των προσφύγων και των αιτούντων άσυλο είναι απαραίτητη για τη μείωση του κινδύνου μόλυνσης, συμπεριλαμβανομένης της αποκεντρωμένης στέγασης και επαρκών εγκαταστάσεων υγιεινής. Σημαντικό

κυβερνητικό μέτρο είναι η προσωρινή αναστολή των απελάσεων αιτούντων άσυλο, καθώς και πολιτικές που θα επικεντρωθούν στη βελτίωση των εργασιακών συνθηκών των χαμηλόμισθων προσφύγων, αυξάνοντας τα μέτρα πρόληψης. Οι κυβερνήσεις πρέπει να αξιοποιήσουν, για να μεταδώσουν τα μηνύματα που οφείλουν στις κοινότητες, το ηγετικό δυναμικό των προσφύγων και να διασφαλίσουν ότι οι ευάλωτες ομάδες λαμβάνονται υπόψη κατά τη λήψη των αποφάσεων.

Πολιτικές για την κατάρριψη του κοινωνικού στίγματος και της περιθωριοποίησης των προσφύγων και αιτούντων άσυλο, πρέπει να εφαρμοστούν από τις κυβερνήσεις. Επίσης, η διάδοση των πληροφοριών σχετικά με τα μέτρα πρόληψης και την εφαρμογή τους επιβάλλεται να γίνεται μέσω των συντονιστών των κοινοτήτων, μεταφρασμένες στη γλώσσα τους. Η υπηρεσία ιατρικής διερμηνείας θα είναι καλό να παρέχεται σε πρόσφυγες κατά τη διάρκεια των επισκέψεων στις υγειονομικές υπηρεσίες ψυχικής υγείας, για καλύτερη επικοινωνία και κατανόηση εντολών, με στόχο την ψυχοκοινωνική υποστήριξη.

Συμπεράσματα

Το παρόν άρθρο σκιαγραφεί τις κυβερνητικές πολιτικές στα κράτη υποδοχής και τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες κατά την πανδημία του Covid-19. Συστήνει προτάσεις για την καλύτερη ένταξη των προσφύγων στα υγειονομικά πρωτόκολλα από τα Υπουργεία Υγείας και Μετανάστευσης και κυβερνητικές πολιτικές που θα εφαρμόζονται, ώστε να μειώνουν τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες στην πρόσβαση τους στις πρωτοβάθμιες υπηρεσίες φροντίδας και περίθαλψης. Οι κυβερνήσεις, οι επαγγελματίες της δημόσιας υγείας και οι οργανισμοί πρέπει να δράσουν τώρα για να αποτρέψουν την εξάπλωση του Covid-19 στους πρόσφυγες.

Οι διαταραχές της ψυχικής υγείας είναι συχνές, ιδιαίτερα επειδή ο λόγος για την αναζήτηση ασύλου συνήθως περιλαμβάνει ένα ή περισσότερα τραυματικά επεισόδια ζωής. Επιπλέον, η διαδικασία αίτησης ασύλου προκαλεί πρόσθετες ανησυχίες λόγω: (i) αβεβαιότητας σχετικά με το καθεστώς μετανάστευσης και την εύρεση νέας κατοικίας· (ii) ελάχιστης ή ανύπαρκτης πρόσβασης σε χρηματοδοτική στήριξη, ιδίως για τους αιτούντες άσυλο που έχουν απορριφθεί· (iii) έλλειψης σαφήνειας σχετικά με τα δικαιώματα στην εργασία ή την ανικανότητα προς εργασία, έως ότου ληφθεί το καθεστώς μετανάστευσης· (iv) αβεβαιότητας σχετικά με την πρόσβαση ή το κόστος της υγειονομικής περίθαλψης, καθιστώντας την πρόσβαση στην ψυχική

υγεία ακόμη πιο δύσκολη· (v) γλωσσικών εμποδίων και υπερβολικά καταπονημένων επαγγελματιών υγείας· και (vi) δυσκολιών προσαρμογής σε μια κοινωνία που μπορεί να είναι εχθρική προς τις ανάγκες τους. Η πολιτική των κυβερνήσεων οφείλει να επιδείξει περισσότερη ευαισθητοποίηση, κινητοποιούμενη για την αντιμετώπιση αυτών των ζητημάτων. Κάτι τέτοιο θα βοηθούσε τους πρόσφυγες να διαχειριστούν τα ψυχικά τραύματα τους, ώστε να συνεισφέρουν πλήρως στη νέα κοινωνία χωρίς τα πρόσθετα βάρη ανεπίλυτων και συνεχιζόμενων τραυμάτων. Ένα λιγότερο εχθρικό περιβάλλον, σίγουρα θα επέτρεπε την ευκολότερη ενσωμάτωσή τους και θα διευκόλυνε τη συνεισφορά τους στη σύγχρονη πολυεθνική κοινωνία.

Τέλος, υποστηρίζουμε θερμά τις κατευθυντήριες οδηγίες της δημόσιας υγείας της Lancet για δίκτυα που δεν αφήνουν κανέναν πίσω κατά τη διάρκεια της πανδημίας του Covid-19 (Bozorgmehr, 2020), που συνιστά την εκπαίδευση των προσφύγων στον τομέα της υγείας με πολιτισμικά ευαίσθητο τρόπο και τη διασφάλιση ίσης πρόσβασης στην υγειονομική περίθαλψη και στις υπηρεσίες ψυχικής υγείας.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ – ΔΙΚΤΥΟΓΡΑΦΙΑ

- Alemi, Q., Stempel, C., Siddiq, H. & Kim, E. (2020). Refugees and COVID-19: achieving a comprehensive public health response. *Bulletin of the World Health Organization*, 98(8), 510-510A. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.2471/BLT.20.271080>
- Banik, R., Rahman, M., Hossain, M. M., Sikder, M. T. & Gozal, D. (2020). COVID-19 pandemic and Rohingya refugees in Bangladesh: What are the major concerns? *Global public health*, 15(10), 1578-1581. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1080/17441692.2020.1812103>
- Gilman, R. T., Mahroof-Shaffi, S., Harkensee, C. & Chamberlain, A. T. (2020). Modelling interventions to control COVID-19 outbreaks in a refugee camp. *BMJ global health*, 5(12), e003727. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1136/bmjgh-2020-003727>
- Barua, A. & Karia, R. H. (2020). Challenges Faced by Rohingya Refugees in the COVID-19 Pandemic. *Annals of global health*, 86(1), 129. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.5334/aogh.3052>
- Blackmore, R., Boyle, J. A., Fazel, M., Ranasinha, S., Gray, K. M., Fitzgerald, G., Misso, M. & Gibson-Helm, M. (2020). The prevalence of mental illness in refugees and asylum seekers: A systematic review and meta-analysis. *PLoS (Public Library of Studying) medicine*, 17(9), e1003337. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1371/journal.pmed.1003337>
- Bozorgmehr, K. (2020). Power of and power over COVID-19 response guidelines. *Lancet* (London, England), 396(10260), e67. Ανακτήθηκε από [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(20\)32081-X](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(20)32081-X)
- Chen, Y. Y. B. (2020). *Migrant health in a time of pandemic: fallacies of US-versus-*

- them (SSRN Scholarly Paper No. ID 3651501). Rochester, NY: Social Science Research Network.
- Clarke, S. K., Kumar, G. S., Sutton, J., Atem, J., Banerji, A., Brindamour, M., Geltman, P. & Zaaeed, N. (2021). Potential Impact of COVID-19 on Recently Resettled Refugee Populations in the United States and Canada: Perspectives of Refugee Healthcare Providers. *Journal of immigrant and minority health*, 23(1), 184-189. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1007/s10903-020-01104-4>
- Dempster, H., Ginn, T., Graham, J., Guerrero Ble, M., Jayasinghe, D. & Shorrey B. (2020). Locked Down and Left Behind: The Impact of COVID-19 on Refugees' Economic Inclusion. *Center for Global Development, Refugees International, and International Rescue Committee. Paper 179* (July). Ανακτήθηκε από <https://www.cgdev.org/publication/locked-down-and-left-behind-impact-covid-19-refugees-economic-inclusion>
- Edmonds, J. & Flahault, A. (2021). Refugees in Canada during the First Wave of the COVID-19 Pandemic. *International journal of environmental research and public health*, 18(3), 947. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.3390/ijerph18030947>
- Endale, T., St. Jean, N. & Birman, D. (2020). COVID-19 and refugee and immigrant youth: A community-based mental health perspective. *Psychological trauma: theory, research, practice and policy*, 12(S1), S225-S227. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1037/tra0000875>
- Evans, M. (23/03/2020). Aid workers brace for impact of coronavirus in refugee camps. *CBC News*. Ανακτήθηκε από <https://www.cbc.ca/news/world/aid-workers-brace-for-impact-of-coronavirus-in-refugee-camps-1.5506172>
- Fabio, M., Parker, L. D. & Siddharth, M. B. (2019). Building on Resiliencies of Refugee Families. *Pediatric clinics of North America*, 66(3), 655-667. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1016/j.pcl.2019.02.011>
- France 24 (21/05/2020). Doctors without borders warns of Covid-19 'catastrophe' in war-torn Yemen. *France 24*. Ανακτήθηκε από <https://www.france24.com/en/20200521-doctors-without-borders-warns-of-covid-19-catastrophe-in-war-torn-yemen>
- Gilman, R. T., Mahroof-Shaffi, S., Harkensee, C. & Chamberlain, A. T. (2020). Modelling interventions to control COVID-19 outbreaks in a refugee camp. *BMJ global health*, 5(12), e003727. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1136/bmjgh-2020-003727>
- Grant, A. (2020). Coronavirus, Refugees, and Government Policy: The State of U.S. Refugee Resettlement during the Coronavirus Pandemic. *World medical & health policy*, 10.1002/wmh3.362. Advance online publication. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1002/wmh3.362>
- Greenaway, C., Hargreaves, S., Barkati, S., Coyle, C. M., Gobbi, F., Veizis, A. & Douglas, P. (2020). COVID-19: Exposing and addressing health disparities among ethnic minorities and migrants. *Journal of travel medicine*, 27(7), taaa113. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1093/jtm/taaa113>
- Hargreaves, S., Kumar, B. N., McKee, M., Jones, L. & Veizis, A. (2020). Europe's migrant containment policies threaten the response to covid-19. *BMJ (Clinical research ed.)*, 368, m1213. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1136/bmj.m1213>
- Jozaghi, E. & Dahya, A. (2020). Refugees, asylum seekers and COVID-19: Canada

- needs to do more to protect at-risk refugees during the current pandemic. *Canadian journal of public health = Revue canadienne de sante publique*, 111(3), 413-414. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.17269/s41997-020-00357-8>
- Kamrujjaman, M., Mahmud, M. S., Ahmed, S., Qayum, M. O., Alam, M. M., Hassan, M. N., Islam, M. R., Nipa, K. F. & Bulut, U. (2021). SARS-CoV-2 and Rohingya Refugee Camp, Bangladesh: Uncertainty and How the Government Took Over the Situation. *Biology*, 10(2), 124. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.3390/biology10020124>
- Kluge, H., Jakab, Z., Bartovic, J., D'Anna, V. & Severoni, S. (2020). Refugee and migrant health in the COVID-19 response. *Lancet* (London, England), 395(10232), 1237-1239. Ανακτήθηκε από [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(20\)30791-1](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(20)30791-1)
- Kuy, S., Tsai, R., Bhatt, J., Chu, Q. D., Gandhi, P., Gupta, R., Gupta, R., Hole, M. K., Hsu, B. S., Hughes, L. S., Jarvis, L., Jha, S. S., Annamalai, A., Kotwal, M., Sakran, J. V., Vohra, S., Henry, T. L. & Correa, R. (2020). Focusing on Vulnerable Populations During COVID-19. *Academic medicine: journal of the Association of American Medical Colleges*, 95(11), e2–e3. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1097/ACM.00000000000003571>
- Mangrio, E., Paul-Satyaseela, M. & Strange, M. (2020). Refugees in Sweden During the Covid-19 Pandemic-The Need for a New Perspective on Health and Integration. *Frontiers in public health*, 8, 574334. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.3389/fpubh.2020.574334>
- Martuscelli, P. N. (2020). How are refugees affected by brazilian responses to COVID-19? *Revista de Administração Pública* 54: 1446–1457. doi:10.1590/0034-761220200516x
- Moher, D., Liberati, A., Tetzlaff, J., Altman, D. G. & PRISMA Group (2009). Preferred reporting items for systematic reviews and meta-analyses: the PRISMA statement. *PLoS (Public Library of Studying) medicine*, 6(7), e1000097. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1371/journal.pmed.1000097>
- Mukumbang, F. C. (2020). Are asylum seekers, refugees and foreign migrants considered in the COVID-19 vaccine discourse? *BMJ global health*, 5(11), e004085. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1136/bmjgh-2020-004085>
- Orcutt, M., Patel, P., Burns, R., Hiam, L., Aldridge, R., Devakumar, D., Kumar, B., Spiegel, P. & Abubakar, I. (2020). Global call to action for inclusion of migrants and refugees in the COVID-19 response. *Lancet* (London, England), 395(10235), 1482-1483. Ανακτήθηκε από [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(20\)30971-5](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(20)30971-5)
- Public Health England. (2020). Advice and guidance on the health needs of migrant patients for healthcare practitioners, Mental Health: Migrant Health Guide.
- Rubin, A. J. (2020). Stigma hampers Iraqi efforts to fight the coronavirus. *The New York Times*. Ανακτήθηκε από <https://www.nytimes.com/2020/04/14/world/middleeast/iraq-coronavirus-stigma-quarantine>
- Salmani, I., Seddighi, H. & Nikfard, M. (2020). Access to Health Care Services for Afghan Refugees in Iran in the COVID-19 Pandemic. *Disaster medicine and public health preparedness*, 14(4), e13–e14. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1017/dmp.2020.240>
- Shadmi, E. (2020). Health equity and COVID-19: global perspectives. *International Journal for Equity Health*. 19(1), 104. doi:10.1186/s12939-020-01218-z11

- Subbaraman, N. (2020). Distancing is impossible: refugee camps race to avert coronavirus catastrophe. *Nature*. 05;581(7806):18. Ανακτήθηκε από <http://dx.doi.org/10.1038/d41586-020-01219-6> PMID: 32332908
- Sevunts, L. (28/02/2018). Canada's foreign aid spending still below OECD average after budget boost. *CBC News*. Ανακτήθηκε από <https://www.cbc.ca/news/politics/canada-foreign-aid-budget-1.4556537>
- Tallarek, M., Bozorgmehr, K. & Spallek, J. (2020). Towards inclusionary and diversity-sensitive public health: the consequences of exclusionary othering in public health using the example of COVID-19 management in German reception centres and asylum camps. *BMJ global health*, 5(12), e003789. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1136/bmjgh-2020-003789>
- Truelove, S., Abraham, O., Altare, C., Lauer, S. A., Grantz, K. H., Azman, A. S. & Spiegel, P. (2020). The potential impact of COVID-19 in refugee camps in Bangladesh and beyond: A modeling study. *PLoS (Public Library of Studying) medicine*, 17(6), e1003144. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1371/journal.pmed.1003144>
- Valeriani, G., Vukovic, I. S. & Mollica, R. (2020). Unconventional Answers to Unprecedented Challenges: The Swedish Experience During the COVID-19 Outbreak. *Journal of preventive medicine and public health = Yebang Uihakhoe chi*, 53(4), 233-235. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.3961/jpmph.20.235>
- Zhang, M. (2021). COVID-19 and immigrant essential workers: Bhutanese and Burmese Refugees in the United States. *Public Health Reports* 136(1):117-123. doi:10.1177/003335492097172014